

Sygn. akt II K 115/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Otwocku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Kamila Różańska

Protokolant: Jolanta Olszewska

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Otwocku Macieja Mrozka

po rozpoznaniu dnia 11 stycznia 2018 r. na rozprawie

sprawy R. M., s. J. i J. zd. U., ur. (...) w S.,

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 13 grudnia 2015 roku w J. w powiecie (...), województwie (...) w ruchu lądowym po ogólnodostępnym parkingu dla pojazdów przy ul. (...) kierował samochodem osobowym marki (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym I- 1,11 mg/l i II- 1,05 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, a także przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim wyrokiem sygn. akt VIII K 405/10 z dnia 10 grudnia 2010 roku

tj. o czyn określony w art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

II. w czasie i miejscu jak w pkt. I kierował samochodem osobowym marki (...) nr rej. (...) czym nie zastosował się do decyzji Starostwa Powiatowego w Ł. nr (...) z dnia 29.11.2010 roku o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii A,B,T,

tj. o czyn z art. 180a k.k.

orzeka:

1. oskarżonego R. M. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego w pkt. I a/o czynu, z tym że z jego opisu eliminuje, iż dopuścił się tego czynu przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim wyrokiem sygn. akt VIII K 405/10 z dnia 10 grudnia 2010 roku i czyn ten kwalifikuje z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 178a § 4 kk i na tej podstawie skazuje oskarżonego, zaś na podstawie art. 178a § 4 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio,

3. na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych,

4. oskarżonego R. M. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt. II a/o czynu i za to na podstawie art. 180a kk wymierza mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 85 § 1 kk, art. 86 § 1 kk wymierza oskarżonemu R. M. karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
6. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego w całości od kosztów sądowych obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 115/16

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Decyzją Starostwa Powiatowego w Ł. nr (...) z dnia 29.11.2010 roku R. M. na podstawie art. 140 ust. 1 pkt. 4 lit. b,c ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym cofnięto uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii A, B, T.

R. M. wyrokiem zaocznym Sądu Rejonowego w Bielsku Podlaskim, sygn. akt VIII K 405/10 z dnia 10 grudnia 2010 roku został skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzono mu karę 100 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda stawka, zaś na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Wyrok uprawomocnił się 11 stycznia 2011 roku. Postanowieniem z dnia 17 maja 2011 roku zarządzone wykonanie warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności. Oskarżony karę pozbawienia wolności odbywał w okresie od 05 czerwca 2014 roku do dnia 04 lutego 2015 roku.

W dniu 13 grudnia 2015 roku około godziny 16:45 R. M. przyjechał samochodem (...) o numerze rejestracyjnym (...) sklepu (...) przy ul. (...) w J.. Mężczyzna w sklepie zakupił alkohol. W tym samym czasie w sklepie zakupy robił nie będący wówczas na służbie funkcjonariusz Policji S. L.. Zwrócił on uwagę na przechodzącego obok niego R. M., ponieważ wyczuwalna była od niego silna woń alkoholu. R. M. wyszedł ze sklepu, po czym wszedł do auta marki (...) o numerze rejestracyjnym (...), włączył silnik, wyjechał z miejsca parkingowego i ruszył w kierunku ulicy (...). Przez cały ten czas obserwował go S. L., który podszedł do samochodu prowadzonego przez R. M., otworzył drzwi jego pojazdu i uniemożliwił mu dalszą jazdę. S. L. powiedział, by R. M. wyłączył silnik i wyjął kluczyki, stwierdził, że dalej już nie pojedzie, po czym poinformował go o tym, że jest policjantem. Na miejsce zdarzenia wezwana została policja. R. M. został poddany badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu urządzeniem Alko-Sensor IV CM. Badanie wykazało, że R. M. jest nietrzeźwy, uzyskano bowiem wyniki badania: o godzinie 17:36 wynik 1,11 mg/l oraz o godzinie 17:57 wynik 1,05 mg/l.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

częściowo wyjaśnienia oskarżonego R. M. (k. 24, k. 32, k. 67-68), zeznania świadka S. L. (k. 5-6, k. 89-90), zeznania świadka S. S. (k. 20, k. 90-91), oraz dokumenty w postaci: protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 2), informacji z K. (k. 24-25, k. 68-69), odpisu wyroku (k. 30), odpisu decyzji nr (...) (k. 43), informacji z ewidencji kierowców (k. 65-67), świadectwa wzorcowania (k. 71-72).

Oskarżony R. M. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Podczas pierwszego przesłuchania w toku postępowania przygotowawczego wyjaśnił, że w dniu zdarzenia wypił trzy piwa i pojechał samochodem do sklepu. Gdy ruszał z parkingu został zatrzymany. Podczas kolejnego przesłuchania oskarżony wyjaśnił, że w dniu zdarzenia chciał jedynie przestawić samochód na drugą stronę ulicy (...) w J., ponieważ chciał pojechać do W. autobusem. Samochód zostawiłby otwarty z kluczykami w środku, tak by właściciel mógł przyjść i go zabrać. Oskarżony stwierdził, że w momencie przestawiania pojazdu był trzeźwy, alkohol wypił dopiero w samochodzie oczekując na Policję.

W powyższym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje.

Wydany przez Sąd wyrok został poprzedzony wnikliwą analizą całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej. Przeprowadzone na rozprawie dowody zostały poddane swobodnej ocenie uwzględniającej zasady logicznego myślenia, wiedzę oraz wskazania doświadczenia życiowego.

Za wiarygodne w części Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego R. M.. Sąd za wiarygodne uznał przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów. Prawdziwe są pierwsze wyjaśnienia oskarżonego. Są one bowiem logiczne i korelują z wiarygodnym materiałem dowodowym w postaci zeznań świadka S. L.. Sąd odmówił natomiast wiarygodności drugim wyjaśnieniom oskarżonego, złożonym w dniu 25 stycznia 2016 roku. Są one bowiem nielogiczne, niespójne i sprzeczne z wiarygodnym materiałem dowodowym, w tym także z wcześniejszymi wyjaśnieniami oskarżonego. Twierdzeniem, że oskarżony przyjechał do sklepu trzeźwy, zaś dopiero w czasie oczekiwania na przyjazd patrolu policji wypił alkohol zakupiony chwilę wcześniej w sklepie przeczą przede wszystkim zeznania bezpośredniego świadka zdarzenia S. L., który obserwował oskarżonego, a zwrócił na niego uwagę, ponieważ już w sklepie wyczuł od niego woń alkoholu. Nadto badanie stanu trzeźwości wykazało, że poziom alkoholu w wydychanym powietrzu mała między badaniami oskarżonego, osiągnął wysokie wartości, co również przeczy temu, aby alkohol był spożywany bezpośrednio przed przyjazdem Policji. Nadto nielogiczne i naiwne są tłumaczenia oskarżonego, że chciał jedynie przestawić samochód i zostawić otwarty z kluczykami, by właściciel mógł go zabrać. Zauważyć należy, że nie wspominał o tym podczas pierwszego przesłuchania bezpośrednio po zdarzeniu. W ocenie Sądu wyjaśnienia oskarżonego w tej części stanowią jedynie przyjętą przez niego linię obrony zmierzająca do zmniejszenia bądź uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełnione czyny do, których popełnienia się zresztą przyznał. Mając powyższe na uwadze Sąd w opisanej części odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego.

Za wiarygodne w całości Sąd uznał zeznania świadka S. L.. Są one bowiem spójne, logiczne i konsekwentne. Świadek dokładnie opisał przebieg zdarzenia z dnia 13 grudnia 2015 roku. Jako policjant, mimo że nie był na służbie, zwrócił uwagę oskarżonego i gdy zobaczył, że ten rusza samochodem – zareagował nie pozwalając mu na dalszą jazdę. Zeznania świadka są jasne i szczerze. Brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadka, szczególnie wobec faktu, iż znajdują one potwierdzenie w pozostałym wiarygodnym materiale dowodowym, przede wszystkim w dokumentach w postaci protokołu badania stanu trzeźwości.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka S. S.. Są one spójne i logiczne. Zeznania świadka znajdują potwierdzenie w pozostałym uznanym za wiarygodny materiale dowodowym, w szczególności w protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, który jednoznacznie potwierdził, iż stan nietrzeźwości oskarżonego został ustalony za pomocą urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu, z wynikami: 1,11 mg/l oraz 1,05 mg/l. Również przeprowadzony pomiar stężenia alkoholu należy uznać za wiarygodny, bowiem został on dokonany certyfikowanym urządzeniem, którego wzorcowanie posiadało ważność do dnia 25 grudnia 2015 roku.

Sąd uznał za w pełni wiarygodną również dokumentację zgromadzoną w aktach sprawy. Dokumenty te zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby i żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności ani autentyczności, a w połączeniu z pozostałym, uznanym przez Sąd za wiarygodny materiałem dowodowym, dokumenty te pozwalają na odtworzenie rzeczywistego i pełnego obrazu czynów popełnionych przez oskarżonego.

R. M. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 13 grudnia 2015 roku w J. w powiecie (...), województwie (...) w ruchu lądowym po ogólnodostępnym parkingu dla pojazdów przy ul. (...) kierował samochodem osobowym marki (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym I- 1,11 mg/l i II- 1,05 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, a także przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim wyrokiem sygn. akt VIII K 405/10 z dnia 10 grudnia 2010 roku, tj. o czyn określony w art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

II. w czasie i miejscu jak w pkt. I kierował samochodem osobowym marki (...) nr rej. (...) czym nie zastosował się do decyzji Starostwa Powiatowego w Ł. nr (...) z dnia 29.11.2010 roku o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami kategorii A, B, T, tj. o czyn z art. 180a k.k.

Przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. sankcjonuje prowadzenie w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Istota tego czynu polega na prowadzeniu pojazdu w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Stan nietrzeźwości w rozumieniu kodeksu karnego, określony w art. 115 § 16 k.k. zachodzi wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Z kolei art. 178a § 4 k.k. dotyczy sprawcy czynu określonego w § 1, który był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. może być popełnione w każdym miejscu, gdzie odbywa się ruch pojazdów. Jak podkreśla się w orzecznictwie: "Rozstrzygnięcie czy oskarżony popełnił przestępstwo z art. 178a § 1 KK zależy od ustalenia, czy droga, którą jechał jest to droga polna, na której odbywa się ruch pojazdów, czy też jest to prywatna droga dojazdowa do pól uprawnych" (wyr. SA w Krakowie z 7.4.2004 r., II AKA 69/04, KZS 2005, Nr 4, poz. 40).

Fakt kierowania samochodem w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości zdecydował o wypełnieniu przez oskarżonego znamion czynu określonego w art. 178a § 1 k.k., zaś fakt uprzedniego skazania oskarżonego wyrokiem w sprawie Sądu Rejonowego w Bielsku Białej sygn. VIII K 405/10 za czyn z art. 178a § 1 k.k. o wypełnieniu § 4 tegoż artykułu. Okoliczność kierowania przez oskarżonego pojazdem mechanicznym po ogólnodostępnym parkingu dla pojazdów przy ul. (...), znajdowała potwierdzenie w protokole z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym. Wobec R. M. przeprowadzone zostało badanie przy użyciu urządzenia kontrolno – pomiarowego do ilościowego oznaczania alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikami 1,11 mg/l oraz 1,05 mg/l. Przeprowadzony pomiar stężenia alkoholu został dokonany certyfikowanym urządzeniem, którego wzorcowanie posiadało ważność do dnia 25 grudnia 2015 roku.

W niniejszej sprawie niewątpliwie mamy do czynienia z typem kwalifikowanym przepisu art. 178a k.k. Należy zauważyć, że sam kształt przepisu art. 178a § 4 k.k. uwzględnia fakt powrotu do przestępstwa. W przypadku swoistej recydywy nie ma konieczności przypisywania oskarżonemu odpowiedzialności za popełniony czyn w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 k.k. Przestępstwo stypizowane w art. 178a § 4 k.k. ma charakter wieloodmianowy, a wobec niejednorodnego charakteru unormowania zawartego w art. 178a § 4 k.k., istotne znaczenie ma także i to, że okoliczność wskazana w pierwszej części tego przepisu została ujęta w typowy niemal kształt przepisu uwzględniającego fakt powrotności do przestępstwa (stanowiący podstawę obostrzenia kary), tyle że w tym wypadku powyższa cecha i jej oddziaływanie nie zostały ograniczone szczegółowo wyznaczonymi ramami czasowymi prawnego oddziaływania, takimi choćby, jak okres 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności, przewidziany w art. 64 § 1 i 2 k.k. Dla dokonania karnoprawnej subsumpcji z art. 178a § 4 k.k. wystarczające jest w tej sytuacji, aby sprawca zrealizował choćby jedną z przesłanek przewidzianych w dyspozycji tego przepisu, w tym także - mającą znaczenie na gruncie niniejszego postępowania - przesłankę uprzedniej karalności za czyn polegający na prowadzeniu pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Zatem, przypisanie sprawcy działania w warunkach określonych w art. 178a § 4 k.k. in principio, stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę do odpowiedzialności na podstawie tego przepisu /por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 stycznia 2015r., sygn. III KK 290/14, LEX nr 1622322, por. wyrok Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 19 sierpnia 2015 r. sygn. II AKa 185/15/. Wobec powyższego Sąd uznając oskarżonego za winnego wyeliminował z opisu czynu, iż oskarżony dopuścił się tego czynu przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim

wyrokiem sygn. akt VIII K 405/10 z dnia 10 grudnia 2010 roku i czyn ten zakwalifikował z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 178a § 4 k.k.

Z kolei czyn z art. 180a k.k. popełnia, ten kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, prowadzi pojazd mechaniczny, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. Dobrem chronionym jest bezpieczeństwo w komunikacji zagrożone przez niebezpiecznych prowadzących pojazd mechaniczny, w aspekcie eliminowania z ruchu osób, którym cofnięte zostały uprawnienia do kierowania pojazdami.

W niniejszej sprawie oskarżony mimo wydania przez Starostwo Powiatowe w Ł. decyzji nr (...). (...) z dnia 29 listopada 2010 roku, cofającej R. M. uprawnienia do kierowania pojazdami kategorii A, B, T, prowadził w dniu 13 grudnia 2015 roku samochód w miejscu gdzie odbywał się ruch pojazdów tj. po parkingu. Wobec powyższego wina oskarżonego również w tym zakresie nie budzi wątpliwości Sądu.

Oskarżony w obu przypadkach działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony wiedział, że pił alkohol w stosunkowo dużej ilości i jest pod jego wpływem. Wiedział nadto, iż był już uprzednio karany za prowadzenie samochodu w stanie nietrzeźwości a także, iż cofnięto mu uprawnienia do prowadzenia pojazdami. Mimo tej wiedzy R. M. wsiadł za kierownicę samochodu i kierował nim.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał R. M. za winnego popełnienia opisanych wyżej czynów i za czyn I. na podstawie art. 178a § 4 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz za czyn II. na podstawie art. 180a k.k. skazał go na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności. Sąd na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 86 § 1 k.k. wymierzył R. M. karę łączną 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Oдноśnie wymiaru kary Sąd zważył, co następuje.

Wymierzając oskarżonemu kary i środki karne za przypisane mu czyny, Sąd kierował się zasadami wymiaru kary kształtującymi system sądowego wymiaru kary, a mianowicie zasadą swobodnego uznania sędziowskiego w granicach przewidzianych w ustawie, zasadą winy, zasadą nakazującą uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości czynu, oraz mając na względzie cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara winna osiągnąć względem oskarżonego, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Do okoliczności łagodzących Sąd zaliczył fakt przyznania się oskarżonego do zarzucanych mu czynów oraz, że w stanie nietrzeźwości poruszał się po parkingu.

Z kolei okolicznością obciążającą oskarżonego jest przede wszystkim uprzednia karalność oskarżonego. Oskarżony był już wcześniej aż 3 razy skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. Za jeden z czynów zabronionych z art. 178a § 1 k.k. odbywał karę pozbawienia wolności. Te okoliczności dają Sądowi przekonanie, że oskarżony nie wyciągnął wniosków z poprzednich doświadczeń, mimo skazania go za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, nadal nie przestrzega przepisów. Okoliczności te działają bardzo obciążająco na wymiar kary oraz środków karnych. Sąd wziął także po uwagę stan nietrzeźwości oskarżonego, który aż ponad czterokrotnie przekraczał granicę wskazaną w art. 115 § 16 k.k. Oceniając zachowanie oskarżonego nie sposób pominąć, iż kierując samochodem w tym stanie nietrzeźwości stanowił duże zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego. W ocenie Sądu jazda oskarżonego samochodem w ruchu lądowym, po drogach publicznych, pod wpływem tak znacznej ilości alkoholu - co ograniczało jego zdolności psychomotoryczne tak istotne z punktu widzenia bezpieczeństwa innych uczestników ruchu drogowego - uzasadnia uznanie popełnionego przez oskarżonego czynu za społecznie szkodliwym w stopniu znacznym. Dodatkowo oskarżonemu już znacznie wcześniej cofnięte zostały uprawnienia do kierowania pojazdami, celem zapewnienia bezpieczeństwa w komunikacji zagrożonego przez niebezpiecznego prowadzącego pojazd mechaniczny.

Wymiar kary winien także uwzględniać potrzeby prewencji ogólnej. Fakt poruszania się nietrzeźwych kierowców jest plagą polskich dróg. Zatem tego typu zachowania powinny być surowo karane, by znalazły oddźwięk w społeczeństwie.

Kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego są w przekonaniu Sądu wystarczające dla osiągnięcia celów kary zarówno w zakresie prewencji szczególnej, jak i ogólnej. W przekonaniu Sądu taki wymiar kar odzwierciedla stopień społecznej szkodliwości czynów, jak i nie przekracza stopnia winy oskarżonego.

Natomiast podstawową kwestią podlegającą analizie Sądu przy wymiarze kary łącznej, w szczególności decydującą o zastosowaniu zasady absorpcji, asperacji lub kumulacji, jest istnienie ścisłego związku, odległego bądź też brak związku przedmiotowego pomiędzy popełnionymi czynami. Sąd rozważając w niniejszej sprawie kwestię bliskości podmiotowo – przedmiotowej pomiędzy przestępstwami stwierdził, iż pomiędzy przestępstwami istnieje bardzo ścisły związek. Ten sam czas popełnienia czynów, fakt, że stanowiły one właściwie jedno zdarzenie, naruszenie podobnego dobra chronionego prawem, uzasadnia takie stanowisko. Wobec powyższego Sąd uznał, iż najwłaściwszym będzie zastosowanie zasady absorpcji i wymierzenie kary łącznej w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W przekonaniu Sądu taki wymiar kar jednostkowych, jak też kary łącznej odzwierciedla zarówno znaczny stopień społecznej szkodliwości tych czynów, jak i znaczny stopień winy oskarżonego. Tak określone kary pozwalają w pełni napiętnować czyny oskarżonego, odzwierciedlają wszystkie okoliczności ich popełnienia. Należy mieć także na względzie, iż oskarżony był już wcześniej karany, w tym również na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary, lecz pomimo tego nie wyciągnął ze swojego zachowania żadnych wniosków i dopuścił się kolejnych przestępstw. Taka postawa oskarżonego wyraźnie wskazuje, iż ewentualny niższy wymiar orzeczonej kary tylko utwierdziłby go w poczuciu bezkarności i byłby złym przykładem dla społeczeństwa. Z tych względów w przekonaniu Sądu niższe kary byłyby niewystarczające zarówno dla wychowawczego oddziaływania na oskarżonego, jak i nie spełniłyby swych celów w zakresie kształtowania świadomości społecznej. W ocenie Sądu jedynie tak określona kara bezwzględnego pozbawienia wolności może na tyle wstrząsnąć oskarżonym, iż zrozumie swoje błędy i wyciągnie właściwe wnioski na przyszłość. Jedynie tak ukształtowana kara spełni też cele w zakresie prewencji ogólnej i sprawi, że społeczeństwo będzie miało świadomość, iż tego typu przestępstwa zawsze spotkają się ze zdecydowaną reakcją wymiaru sprawiedliwości.

Sąd na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów dożywotnio jest obligatoryjne w przypadku skazania za czyn z art. 178 § 4 k.k. Nadto należy zaznaczyć, iż oskarżony swoją postawą dał podstawy do tego, aby przyjąć, że wcześniejsze czasowe orzeczenie tego środka karnego, nie spowodowało żadnej refleksji oskarżonego odnośnie kierowania pojazdami w stanie nietrzeźwości. Ponowne skazanie za jazdę pojazdem w stanie nietrzeźwości skutkować zatem musiało kolejnym orzeczeniem o wyeliminowaniu go z grona uczestników ruchu drogowego.

Nadto na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Zdaniem Sądu orzeczony środek karny będzie spełniać wobec oskarżonego funkcję represyjną i wychowawczą, a ponadto będzie w rzeczywistości jedyną finansowo odczuwalną konsekwencją popełnionego czynu. W ocenie Sądu wysokość świadczenia pieniężnego w pełni odpowiada stopniowi zawinienia oskarżonego. Jednocześnie należy zaznaczyć, iż Sąd był zobligowany do orzeczenia świadczenia pieniężnego w kwocie co najmniej 10.000 złotych, zatem orzekł najniższy z możliwych wymiar tego środka karnego.

Nadto mając na uwadze sytuację majątkową i rodzinną oskarżonego, fakt, iż przebywa on w Zakładzie Karnym Ż., Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił go w całości od zapłaty kosztów sądowych, obciążając wydatkami w tym zakresie Skarb Państwa.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w wyroku.